

Интернет сајт *Викиликс* објавио је током последњих неколико дана најмање 800 поверљивих депеша амбасаде Сједињених Америчких Држава у Београду, писаних у периоду од 2003. до 2010. Године. Документа обрађују догађаје у Србији у том периоду, с нагласком на независности Косова, ставове српских политичара и јавних личности о проглашењу независности Црне Горе, али и друга питањима српског политичког, економског и друштвеног живота.

Забелешке америчких дипломата осветлиле су тако српски јавни живот из свих углова – од Косова до Гуче. Читање тих депеша неће много изненадити ни познаваоце српске политичке и друштвене сцене, а ни лаике, јер нису откриле ништа револуционарно ново. Телеграми обрађују догађаје и личности чију су нам карактери, склоности и поступци већ углавном познати, као што су нам познати њихови међусобни односи. Америчке дипломате су само потврдиле оно што већ знамо – да се политика у Србији, нажалост, најчешће своди на лични или партијски интерес и политичку трговину, ситну или крупну.

Принципи и принципјелно вођење политике „звездама“ наше политичке естраде као да су потпуно страни, а Викиликс је показао да је многима најважније од свега да задовоље своје америчке „партнере“. Тако се наши политичари на америчком канабету смењују у међусобним тужакањима, и снисходљивим изјавама, док им је посебно стало да оправдају и разјасне било какву изјаву незгодну за америчке уши или било какав сигнал непослушности. Заједничко за све фигуре на домаћој сцени је то што велика већина од Американаца гледа да затражи и ућари нешто за себе, свог страначког шефа или странку, и оно што читамо у депешама их показује као људе којима су америчка подршка и разумевање заправо кључ опстанка на политичкој сцени.

Викиликс нам тако потврђује да су наши лидери ништа друго него политички паразити који у оваквом систему заправо једино и могу да живе и да развијају. Уз ретке изузетке они се појављују као људи без принципа и морала, који не постављају незгодна питања, и не траже решења ван оквира задатих од стране америчких и других господара. Слугерањство је, нажалост, и њихов највећи домет и њихова највећа вредност која их одржава на површини.

Сагињање пред јачим могло би се оправдати различитим разлозима, и пошто живимо у време када нас сила опет пристиска, већ је у нашој јавности истицано да се морамо

вратити Милошевим принципима, чија је политика, и поред снисходљивости и огромних уступака Турској поставила темеље напретка и независности Србије. Али кад посматрамо понашање ових „модерних Милоша“, можемо закључити да не само нису у стању ништа самостално да смисле ни ураде, већ да нису у стању ни да Милоша копирају како треба. Мислио је он и како да умири Турке и задовољи себе и своје, али је иза њега остала Србија, док ови данас, мисле како да умире модерне дахије, и да задовоље себе и своје, али се бојимо да после њих од Србије неће остати ништа.